

stupja a satamani budža, ale wot tych, kiž wěrja a duschu wumoža. Hamjeń.

Krygar-Porschiski.

22. njedžela po światej Trojizy.

Mark. 10, 42—45.

Knježić abo služić?

Knježić — to šo cžlowjekej, kažkiž je š pschirodženja, šlódka a lubošna wěz šda bycž; služić — to je jemu twjerda rěcž, šchtó móže ju šlyšhecž? Rosrěcžujesch-li šo wo to š cžělom a š krowju, dha dołho na njewěšte njepočehujesch, šhto by šebi wušwolil. A cžemu dyrbjal služić, hdyž móžesch šam šwój knješ bycž, k cžemu druhim poddany bycž, hdyž móžesch na nich móž męcž?, cžělna wutroba šhepta a na wyšoke wězy myšli. Šo tym tež na šwěcže dže. „Paš dyrbimy hamor bycž paš našowa, ludžo šebi praja, a dofelž na našowu šo bije, hamor paš na nju bije, chze kóždy po móžnošcži hamor bycž.“ Duž bratrowska lubošcž na trónje nješedži, ale šamšna lubošcž. Kóždy pyta šwoju cžěscž, kóždy ma šwój wužitk we woczomaj, kóždy hlada, kaš by šam šebje powyščil wysche druhich. Móžemy šo temu džiwać, šo runje w našchich dnjach, w kotrychž — Bohu budž šboržene — mozy cžělneho, šwětneho smyšlenja šo bóle dnyžli hdy přjedy hibaju, tež tamna horda, šebicžiwa myšl wšchudže móžnišcha wuštupuje, kiž ženje došcž nima na tym, šchtož ma a šchtož płacži!

Alle kralestwo je, kiž je šo na tutym šwěcže šjewiło, hacž runje njeje wot tuteho šwěta; jeho kral je Ješuš Khrystuš, jeho poddanjo šu, kiž šu we wěrje do Ješom Khrysta žiwi.

W tymle kralestwje šu tež wulzy a maši, ale ša to płacži šakoń, kiž dyrbi we woczomaj wšchěch šwonkach tuteho kralestwa stejazyh hlupošcž bycž, kiž paš je wšchěm wěrnym šłowam teho šameho Boža mudrošcž, tón šakoń: „cžim